

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 16210-03-21 י.ב. שיא משאבים בע"מ ואח' נ' אגף מס הכנסה מסוי ומקרקעין - רחובות ואח'

תיק חיצוני:

מספר בקשה: 1

בפני כבוד השופט, סג"נ אחיקם סטולר

1. י.ב. שיא משאבים בע"מ
2. קפלן את לוי בע"מ

מבקשים

נגד

1. אגף מס הכנסה מסוי ומקרקעין - רחובות
2. מס הכנסה - פקיד שומה נתניה

משיבים

החלטה

בפניי בקשה ליתן צו מניעה זמני לפיו המשיבים ימנעו מנקיטה בהליכים כלשהם הקשורים בביצוע פסק הדין של בית המשפט המחוזי מרכז (לוד) אשר ניתן במסגרת ע"מ 13-11-32851, ע"מ 25127-12-16, ע"מ 15-06-16938 ו- ע"מ 20-01-35261, על ידי מותב זה, ביום 7.7.2020 ונכנס לתוקפו ביום 30.12.2020 והותר לפרסום ביום 28.2.2021 (להלן: "פסק הדין"). למעשה מתבקש בית המשפט לעכב ביצועו של פסק הדין.

הצדדים

התובעת 1, י.ב. שיא משאבים בע"מ (להלן: "שיא משאבים") הינה חברה בע"מ שהתאגדה כדין בישראל ועוסקת באספקת כוח אדם בענפים שונים וביניהם, בתחום שירותי הניקיון. התובעת 2, קפלן את לוי בע"מ (להלן: "קפלן את לוי") הינה חברה בע"מ אשר אף היא התאגדה כדין בישראל ועוסקת בעיקר במתן שירותי כוח אדם לרשויות המקומיות בתחום שירותי הניקיון באמצעות רכבי טיאוט לכבישים ומדרכות וכן פינוי אשפה. המשיבים 1-2 אלו הם פקידי השומה אשר אמדו את סכום המס אותו נדרשו המבקשות לשלם (הנתבע 1 ביחס לשיא משאבים והנתבע 2 ביחס לקפלן את לוי) ולגביו הוגשו, כמפורט להלן, ערעורי מס הכנסה.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 16210-03-21 י.ב. שיא משאבים בע"מ ואח' נ' אגף מס הכנסה מסוי ומקרקעין - רחובות ואח'

תיק חיצוני:

רקע כללי

מהבקשה עולה שהמבקשות שתיהן עוסקות במתן שירותי כוח אדם בתחום הניקיון. המבקשות מספקות כל אחת בתחומה שירותי ניקיון כאמור לרשויות מקומיות שונות באזור המרכז, במסגרת מכרזים להענקת השירותים הנ"ל בהם זכו המבקשות (להלן: "שירותי הניקיון" או "השירותים"). את השירותים מעניקות המבקשות בין היתר, באמצעות עובדים זרים ו/או מבקשי מקלט (מסתננים), רובם מאריתריאה וסודן. יצוין, אף שהעניין חורג מהתביעה דנא, כי כל הרשויות המקומיות אשר בתחומן ניתנו השירותים, ידעו היטב כי אלו ניתנים באמצעות העובדים הנ"ל. מספר שנים לאחר תחילת מתן שירותי הניקיון, פנו המשיבים אל המבקשות (כל אחת לפי העניין), ודרשו מהן לשלם למפרע היטל עובדים זרים המסתכם לסך של מיליוני ₪ רבים, בהסתמך על סעיף 45 לחוק התכנית להבראת כלכלת ישראל (תיקוני חקיקה להשגת יעדי התקציב והמדיניות הכלכלית לשנות הכספים 2003 ו-2004), תשס"ג-2003 (להלן: "החוק להשגת יעדי התקציב"). על פי הוראות סעיף 45 הנ"ל, נקבע בחוק להשגת יעדי התקציב כי מעסיק יהא חייב בהיטל בשיעור של 20% מסך כל ההכנסה של עובד זר אשר שולמה על ידי המעסיק בשנת מס (להלן: "ההיטל") – וזו גם הייתה דרישת המשיבים מהמבקשות. המבקשות לא הכירו בשומת המס והוגשו בהתאם ערעורי מס ע"מ 32851-11-13, ע"מ 25127-12-16, ע"מ 16938-06-15 ו- ע"מ 35261-01-20, במסגרתו עתרו לביטול שומת המס. בערעורי מס אלה ניתן פסק דין שאותו מבקשים לעכב. מן הראוי לציין כי המבקשות הגישו ערעורי מס אשר עדיין מתנהלים ביחס לשנים 2016 - 2018.

ההליכים לפני הערכאה אשר נתנה את פסק הדין

ביום 18.11.2013, הגישה שיא משאבים הודעת ערעור לשנות המס 2008-2010, ע"מ 32851-11-13. מספר שנים לאחר מכן, בחודש דצמבר 2016, הוגשה על ידה הודעת ערעור לשנות המס 2011-2013, ע"מ 25127-12-16. בחודש יוני 2015 הגישה קפלן את לוי הודעת ערעור מטעמה וזאת לשנות המס 2010-2013, במסגרת ע"מ 16938-06-15. בחודש ינואר 2020, הגישה קפלן את לוי הודעת ערעור נוספת לשנות המס 2014-2015 במסגרת ע"מ 35261-01-20 (להלן יקראו יחדיו כל ערעורי המס דלעיל: "ערעורי המס").

ערעורי המס, בתחילה, נידונו בנפרד ואולם בהמשך, אוחדו כולם ונשמעו לפני מותב זה. דיון קדם משפט ראשון בערעורי המס (ע"מ 32851-11-13) נשמע ביום 25.3.2014.

בתאריך 7.7.20, לאחר שהושלם שלב הסיכומים, וכאשר התיק ממתין לפסק דין, התקיימה ישיבה במעמד הצדדים, במסגרתה ניתן פסק דין בהסכמה בארבעת ערעורי המס אותן הגישו התובעות. במסגרת פסק הדין שניתן נקבע כי ערעורי המס יידחו, פסק הדין כלל גם הסכמה לפיה הוא ייכנס לתוקפו בתאריך 30.12.20.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 16210-03-21 י.ב. שיא משאבים בע"מ ואח' נ' אגף מס הכנסה מסוי ומקרקעין - רחובות ואח'

תיק חיצוני:

טענות המבקשות

המבקשות טענו שכמעט בכל הזדמנויות שניתנה להן, הן הבהירו כי שומת המס שהוטלה עליהן, הוטלה מבלי שהיא נלקחה על ידן בחשבון והדברים נכונים ביחס לעסקים רבים – לא רק ביחס למבקשות.

המבקשות ביקשו להשהות את הדיון בערעורי המס (כאשר מטבע הדברים יביא הדבר גם לדחיית תשלום אפשרית, ככל שיחויבו), כאמור בפרוטוקול הדיון מיום 8.5.2018 (ענינו רואות, כי בזמן אמת, בעת ניהול ההליך, הבהירו המבקשות כי ניהול ההליך ובוודאי מתן פסק דין על פיו (המחייב את המבקשות בתשלום ההיטל), עלול לגרום להן נזק והדברים ברורים מאליהם. גם ב"כ המשיבים הכיר בכך ומתוך רצון לקדם את ההליכים, הדגיש כי בבוא העת וככל שיידרש הדבר, תוכלנה המבקשות "לעכב את ביצוע פסה"ד").

בסיום הדיון הנ"ל מיום 8.5.2018 ניתנה החלטת בית המשפט:

"לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים לא שוכנעתי שיגרם נזק כלשהו משמיעת הראיות בתיק זה. ניתן אחר כך לעכב את מתן פסה"ד בהסכמה, כך גם כפי שאמר ב"כ המדינה שניתן לבקש עיכוב ביצוע של פסק הדין ככל שפסק הדין ידחה את הערעור."

טענת המבקשות בקשר לטעם שעמד מאחורי הסכמתן למתן פסק הדין.

מיד לאחר הדיון האמור מיום 8.5.2018, החלו המבקשות לכלכל צעדיהן תוך הבנה כי קיים סיכוי לא מבוטל כי הן תידרשנה לשלם את שומת המס.

בשים לב לאמור, נאלצו המבקשות להגיש תביעות השיפוי בחודש נובמבר 2018. עניינן של תביעות השיפוי בחיוב הרשויות המקומיות להן ניתנו שירותי הניקיון, לשלם את ההיטל למבקשות ואלו תעברנה אותו, אל המשיבים.

ביום 7.7.2020 ולאחר שהחל שלב הראיות (ביחס לחלק מהתיקים שנידונו במסגרת ערעורי המס, כאשר ביחס לחלק אחר טרם הגיע שלב הראיות), התקיים בין המבקשות למשיבים דין ודברים מחוץ לפרוטוקול. המבקשות טענו שברקע הדברים, הידיעה כי הוגשה תביעות השיפוי וכי ככל שהן תחויבנה לשלם את שומת המס במסגרת ערעורי המס, הרי שעומדת לזכותן תביעת שיפוי כנגד הרשויות המקומיות אשר נהנו משירותי הניקיון.

עוד טענו המבקשות שלאחר שהבינו כי הסיכוי לזכות בערעורי המס קטן, ומנגד, ידעו כי קיים סיכוי להצלחה בתביעות השיפוי, הן בחרו להתפשר עם המשיבים ולדחות ככל האפשר את מתן פסק הדין ופרסומו על מנת שהאיתנות הכלכלית שלהן לא תפגע, אגב פרסום השומות וחובת התשלום שנגזרת מהן. לנוכח האמור, הגיעו ב"כ הצדדים במעמד הדיון מיום 7.7.2020 להסכמה כדלקמן (עמ' 42 שורה 12):

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 16210-03-21 י.ב. שיא משאבים בע"מ ואח' נ' אגף מס הכנסה מסוי ומקרקעין - רחובות ואח'

תיק חיצוני:

"אנחנו מסכימים שינתן פס"ד לפי סעיף 79א(א) לחוק בתי המשפט ללא הנמקות. פסה"ד ייכנס לתוקף ביום 30.12.2020, ניתן לפרסמו אך לא לפני 28.2.2021"

עוד טוענות המבקשות כי המשיבים הבינו והפנימו כי אלמלא הסכמת המבקשות, ימשיכו ערעורי המס להתנהל עוד חודשים ארוכים (במקרה הטוב) ובהתאם, הסכימו כי רק בחלוף כ- 6 חודשים ממועד הדיון ייכנס פסק הדין לתוקפו ובעיקר, כי יהיה אסור לפרסמו אלא לאחר פרק זמן של כ- 8 חודשים. ההסכמות דלעיל התגבשו בעמל רב מצד המבקשות אשר הכירו בכך כי קיים סיכון שמא שומת המס תוטל עליהן ולכן, יהיה עליהן למצוא מזור בתביעות השיפוי. בדיוק בשל האמור, נדרשו המבקשות לפרק זמן ארוך מספיק לשם התארגנות, הן מול הבנקים, הן מול ספקיהם השונים, הן מול המשיבים, ובעיקר אך לא רק – מול לקוחותיהן אשר רובן ככולן אלו הן רשויות מקומיות ו/או תאגידים ציבוריים וכיו"ב גופים ומוסדות אשר עושים שימוש בשירותיהן כחלק ממכרזים בהם זכו המבקשות ולמן הרגע בו יידעו כי שומת המס הוטלה על המבקשות – הן יחששו מהמשך העבודה מולן (עקב החשש לכניסה לחדלות פירעון בשל שומת המס הגבוהה). עוד טענו המבקשות שהן ויתרו על כל טענותיהן בערעורי המס, ללא יוצא מן הכלל! הן לא עמדו ולו על טענה אחת משלל הטענות שעמדו בבסיס ערעורי המס והתעקשו על דבר אחד ועליו בלבד: דחיית כניסתו לתוקף של פסק הדין ודחיית מועד פרסומו.

בית המשפט קיבל את הסכמת הצדדים וביום 7.7.2020 ניתן פסק הדין (כהגדרתו לעיל):

"פסק דין

הערעורים נדחים. פסה"ד יכנס לתוקף ביום 30.12.2020.

ניתן לפרסם את פסה"ד אך לא לפני 28.2.2021...

פסק הדין ניתן, כאמור, בחודש יולי 2020 (7.7.2020) המבקשות טענו שהאיסור על פרסומו וממילא היעדר כניסתו לתוקף העניק למבקשות פרק זמן ממושך של מספר חודשים להתארגן מול כל הגורמים השונים, לרבות לשם הגעה להסדר תשלומים. זו הייתה כל מטרתן של המבקשות. לטענת המבקשים המשיבים, הפרו בחוסר תום לב את הסכמות הצדדים ואת פסק הדין לכשעצמו, וראו בו ככזה שנכנס לתוקפו למן הרגע בו ניתן.

לטענת המבקשים בניגוד להסכם בחודש אוגוסט 2020 השומה שודרה על ידי פקיד השומה. לשיטת המבקשים פקידי השומה עשו שימוש בפסק הדין עוד בטרם נכנס לתוקפו ועוד בטרם מותר היה לפרסום והכל, תוך שהם שומטים את הקרקע מתחת להסכמת התובעת להינתנו.

לטענת המבקשים רק מספר ימים לאחר מתן פסק הדין מיום 7.7.2020, עדכנו ב"כ המשיבים את ב"כ המבקשות (דאז) כי בכוונתם להוציא למבקשות את שומת המס אף שפסק הדין היה רחוק חודשים רבים מלהיכנס לתוקפו.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 16210-03-21 י.ב. שיא משאבים בע"מ ואח' נ' אגף מס הכנסה מסוי ומקרקעין - רחובות ואח'

תיק חיצוני:

עיקר טענת המבקשים היא ששידור השומה לפני כניסתו לתוקף של פסק הדין, גרם להם נזק ניכר, מהווה הפרה יסודית של הסכם הפשרה וטעם לביטולו.

טיעוני הנתבעת

בתאריך 7.7.20, לאחר שהושלם שלב הסיכומים, וכאשר התיק ממתין לפסק דין, התקיימה ישיבה במעמד הצדדים, במסגרתה ניתן פסק הדין בארבעת ערעורי המס אותן הגישו התובעות. במסגרת פסק הדין שניתן בהסכמה נקבע כי ערעורי המס יידחו, ובמילים אחרות כי השומות שקבע המשיב תאושרנה. פסק הדין כלל גם הסכמה לפיה הוא ייכנס לתוקפו בתאריך 30.12.20.

לשיטת הנתבעת הבקשה למתן סעד זמני – כמו גם התובענה גופה – מהווה התגלמות המושג: ניצול לרעה של הליכי משפט. הבקשה לסעד זמני כמו גם התובענה גופה, אינה אלא ניסיון נוסף לעכב את ביצועו של פסק דין שניתן. זאת, לאחר שבתאריך 13.12.20 הוגשה על ידי המבקשות בקשה במסגרת ערעורי המס, לעיכוב ביצוע פסק הדין. בקשה זו נדחתה על ידי בית המשפט בתאריך 2.1.21. במסגרת הבקשה לדחיה לא העלו המבקשות שמץ מהטענות אותן הן מעלות בתביעה ובבקשה זו. עמדת המשיב היא כי משמעותו היחידה של המועד בו פסק הדין נכנס לתוקף היא המועד ממנו ניתן לדרוש מאת הנישום לשלם את חוב המס. בהקשר זה קובע סעיף 185(2) בפקודה: "נמסרה לאדם החלטת בית המשפט המחוזי לפי סעיף 156... יחולו הוראות אלה... שילם הנישום פחות מדי, תשולם היתרה תוך 15 יום מיום מסירת ההחלטה, בצירוף הפרשי הצמדה וריבית..." כאשר חוב מס אינו משולם במועד ניתן לנקוט לשם גבייתו בהליכי גביה בהתאם לסמכויות המוקנות בפקודת המסים (גביה), כאשר ההליך הפותח את הליכי הגביה הוא משלוח מכתב שבו דרישה לתשלום החוב.

לטענת המשיב משמעות ההסכמה לפיה פסק הדין ייכנס לתוקף בתאריך 30.12.20 היא שאותם 15 ימים שנזכרים בסעיף 185(2) יימנו לא מתאריך 7.7.20, אלא מתאריך 30.12.20, וכפועל יוצא גם יתר המועדים הקבועים בדין לשם נקיטת הליכי גביה. הא ותו לא.

בסמוך לאחר שניתן פסק הדין, בוצעה פעולה טכנית של עדכון דבר מתן פסק הדין ואישור השומות בתיק הנישום המתנהל במערכת הממוחשבת של רשות המיסים (שע"ס). פעולת עדכון זו מכונה בעגה המקצועית: "שידור שומה" או "שידור פסק דין". רק הנישום ומייצגיו המורשים יכולים ורשאים לעיין בתיק הנישום באמצעות מערכת המייצגים שמקנה גישה לשע"ס.

טענות הנתבעת, בתמצית, היא שפסק הדין לא כלל קביעה שהנתבעות מנועות מלעדכן במערכות המחשב שלהן את דבר קיומו של פסק הדין, ממילא פעולה זו לא מנוגדת לפסק הדין; שידור פסק הדין נעשה בהתאם לשיחה טלפונית בין ב"כ הצדדים; הבקשה והתביעה הוגשו בשיהוי ניכר לא ניתנה הודעה נדרשת בהתאם לסעיף 8 לחוק החוזים (תרופות); המדובר בפסק דין שניתן בהסכמה ולכן לביטולו צריך נסיבות מיוחדות שאינן מתקיימות במקרה דנן; גם אם מדובר בהפרת הסכם

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 16210-03-21 י.ב. שיא משאבים בע"מ ואח' נ' אגף מס הכנסה מסוי ומקרקעין - רחובות ואח'

תיק חיצוני:

(דבר המוכחש מכל וכל), אין המדובר בהפרה יסודית המזכה ביטולו; הבקשה לסעד זמני הוגשה בחוסר תום לב.

דין והכרעה

תקנה 94 בתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018 (להלן: תקנות סדר הדין) קובעת: "מטרת הסעד הזמני היא להבטיח זכות לכאורה במהלך ההליך המשפטי ואת קיומו התקין והיעיל של ההליך או את ביצועו הראוי של פסק הדין". ראו גם רע"א 9308/08 אלול נ' רביב (נבו, 21.4.09). על מבקש הסעד זמני להוכיח שני תנאים: מאזן הנוחות וסיכויי תביעה; שני תנאים שמתקיים ביניהם יחס של "מקבילית כוחות", אם כי, בהתאם לדין, יש להוכיח כל אחד מן התנאים ולו באופן מינימלי.

סיכויי התובענה

בית המשפט סבור כי סיכויי התובענה הם קטנים מאד עד אפסיים, בנוסף לכך יש בהליכים שננקטו שימוש לא ראוי בהליכי משפט, חוסר תום לב ובזבוז משאבי מערכת שלא לצורך. להלן נימוקיי: המדובר בפסק דין שניתן בהסכמה שמהווה סוג של חוזה ייחודי, אשר יבוטל בנסיבות חריגות (ע"א 7663/11 דדון נ' חדד (נבו, 29.4.13)). בעניין דדון עומד בית המשפט העליון על התנאים לביטול הסכם פשרה בענייננו, התובעות אינן מצביעות על כל טעות כמשמעה בסעיף 14(א) או 14(ב) בחוק החוזים (חלק כללי), התשל"ג-1973, וברף הנדרש בדין לשם ביטול פסק הדין. התובעות – שהיו מיוצגות – הסכימו למתן פסק הדין לאחר שהבינו כי סיכוייהם של ערעורי המס – אפסיים, נוכח הלכה פסוקה של בית המשפט העליון (ע"א 4946/17 סעד נ' פקיד שומה אשקלון (נבו, 12.9.17)) (להלן: עניין סעד). ומובן, כי השאלה האם יעודכן פסק הדין במערכת המחשב של רשות המיסים אם לאו לא השפיעה על החלטתן, ועניין זה כלל לא נדון בישיבה שהתקיימה בתאריך 7.7.20. הסכם הפשרה נעשה לאחר מו"מ בין הצדדים. לתובעים דכאן היה אינטרס אחד ויחיד לדחות את התשלום למשיבה למועד מאוחר ככל שאפשר ולכן הוסכם על דחיה של שישה חודשים עד לסוף חודש דצמבר 2020.

פסק הדין לא כלל קביעה לפיה הנתבעות מנועות מלעדכן במערכות המחשב שלהן את דבר קיומו. לפיכך פעולת העדכון או שידור השומה בלשון המקצועית, אינה מנוגדת לפסק הדין. המונח שידור הוא המונח השגור בפי אנשי המקצוע הוא מונח מטעה. למונח שידור יש קונוטציה של הפצה קבל עם ועולם, במקרה דנן שידור שומה הוא סך הכל עדכון דבר מתן פסק הדין במערכת המחשוב של רשות המיסים (שע"מ). כפי שכתבה הנתבעת עובדת עדכון פסק הדין במערכת המחשוב ידועה לפקיד השומה לנישום ולבאי כוחו ואינה נחלת הכלל.

מהאסמכתאות שצורפו ניתן להבין שהייתה לכאורה הסכמה בין ב"כ הצדדים בקשר לשידור השומה. עובדה זו שנויה במחלוקת בין הצדדים ותתברר, מן הסתם, במהלך ניהול התובענה אך

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 16210-03-21 י.ב. שיא משאבים בע"מ ואח' נ' אגף מס הכנסה מסוי ומקרקעין - רחובות ואח'

תיק חיצוני:

הודעת הדואל שנשלחה מטעם הנתבעות בתאריך 9.8.20: "רני שלום, בהמשך לשיחתנו הטלפונית, השומה תשודר והחוב יוקפא עד ליום 30.12.20" מלמדת כי הייתה שיחה טלפונית בה סוכם בין ב"כ הצדדים על שידור השומה (עו"ד רני שוורץ הוא עורך הדין שייצג את התובעות בהליכים בפני מותב זה כשדן בתיקי השומה)

התובענה – וממילא גם הבקשה – לוקה בשיהוי ניכר. מאחר שהתובעות ידעו עוד בחודש אוגוסט על "שידור" פסק הדין, ורק כעת, בחלוף כשבעה חודשים, ויותר מחודשיים לאחר שפסק הדין נכנס לתוקף, הן פונות לבית המשפט בתובענה זו בה הן עותרות לבטל את פסק הדין שניתן בהסכמה – הרי שעתירתן לוקה בשיהוי ניכר שמצדיק כשלעצמו את דחיית התובענה לגופה, וממילא גם את הבקשה.

השיהוי של התובעות מתחדד נוכח העובדה כי בתאריך 13.12.20 הן הגישו בקשה לעכב את ביצועו של פסק הדין, במסגרתה לא נטען כי יש לבטל את פסק הדין שניתן. יצוין כי עצם העובדה כי התובעות לא פנו בזמן אמת לבית המשפט וגם לא טענו דבר בהקשר זה במסגרת הבקשה לעיכוב ביצוע מלמדת על כך כי לא ראו ב"שידור" פעולה שאינה מתיישבת עם פסק הדין. לעניין זה מן הראוי להפנות לסעיף 8 לחוק החוזים בו נקבע: "ביטול החוזה יהיה בהודעת הנפגע למפר תוך זמן סביר לאחר שנודע לו על ההפרה". בענייננו עברו חודשים רבים ממועדה הנטען של ההפרה, וממילא לא נמסרה הודעה בתוך פרק זמן סביר.

תמים דעים אני עם עמדת הנתבעת לפיה גם אם הייתה הפרה של הסכמה כלשהי, שמוכחשת בצדק על ידי הנתבעת, גם אז בוודאי שאין מדובר בהפרה יסודית שמצדיקה את ביטול פסק הדין שניתן. ראו בהקשר זה סעיף 7(א) בחוק החוזים (תרופות בשל הפרת חוזה), התשל"א-1971 אשר קובע כי זכות לביטול חוזה קיימת רק כאשר הייתה הפרה יסודית. נא ראו גם סעיף 7(ב) שקובע כי כאשר ההפרה אינה יסודית ניתן לבטל את החוזה רק לאחר שניתנה ארכה לקיום ההתחייבות החוזית בתוך פרק זמן סביר, וגם זאת רק כאשר ביטול החוזה אינו בלתי צודק. שני תנאים שבאופן מובהק אינם מתקיימים בענייננו. כפי שציינו באי כוח התובעות בהודעת הדוא"ל הנזכרת מתאריך 3.8.20 מדובר, לכל היותר, בעניין טכני, שממילא אינו יכול להוות הפרה יסודית.

לעניין מאזן הנוחות (תקנה 95(ד) בתקנות סדר הדין): כאשר מבוקש סעד זמני כספי נגד המדינה, נקודת המוצא היא כי מאזן הנוחות נוטה לטובתה. שכן, אין חשש כי אם מבקש הסעד הזמני הכספי ישלם את הסכומים אותם הוא נדרש לשלם, לא יהיה בידו להיפרע מאת המדינה, אם בית המשפט הנכבד ימצא בסופו של הליך כי הדין עימו. מנגד, היפוכו של דבר אינו נכון. שכן, בעתיד ייתכן שלא יהיה בידי מבקש הסעד לשלם והמדינה תמצא עצמה בפני שוקת שבורה. בהקשר זה, יש להוסיף, כי תקנה 96 בתקנות סדר הדין קובעת שככלל סעד זמני יינתן רק בכפוף להמצאת התחייבות עצמית וערבות מספקת לשם פיצוי בגין כל נזק שעלול להיגרם כתוצאה ממתן הסעד. אם כן, שעה שמדובר בסעד כספי, הכלל הוא כי יש להפקיד ערבות על מלוא הסכום שעומד לתשלום, ולמצער בשווי של

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 16210-03-21 י.ב. שיא משאבים בע"מ ואח' נ' אגף מס הכנסה מסוי ומקרקעין - רחובות ואח'

תיק חיצוני:

מלוא הנכסים הקיימים. משמעות הדבר היא כי רק במקרי קיצון חריגים יהיה מקום לתת סעד זמני בעניין כספי נגד המדינה. מכל מקום, בעניינו, גם התנאים "הטכניים" לכאורה לא קוימו. די בכך כדי לדחות הבקשה למתן סעד זמני.

טענת התובעות כי מאחר שמדובר בשנות מס ישנות, המשך אי-תשלום המס אינו מעלה ואינו מוריד. נהפוך הוא. ככל שמדובר בשנות מס ישנות יותר כך גדל האינטרס הציבורי שינקטו הליכי גביה לשם גביית חובות המס החלוטים הנובעים מהן. הנתבעות, בניגוד לנטען, לא "קפאו על השמרים", אלא המתינו עד אשר ערעורי המס יסתיימו, כמתחייב מן הדין.

התובעות טוענות בסעיף 47 בבקשתן כי הסעד המבוקש הוא שימור מצב הקיים מזה 13 שנה. המצב הקיים החל מתאריך 7.7.20 הוא שישנו פסק דין הקובע כי על התובעות לשלם את מיסיהן. התובעות, בניגוד לטענתן מבקשות לשנות את המצב הקיים. הטענה כי הנתבעות נמנעו מלגבות את חובות המס איננה נכונה כאמור. עד לקיומו של פסק דין חלוט בערעור המס עומדת לנישום זכות שלא לשלם את המס השנוי במחלוקת.

התובעות טענו בסעיף 48-50 בבקשתן כי התובענה הוגשה ללא שיהוי. כמפורט לעיל. התובענה – וממילא גם הבקשה – הוגשו בשיהוי ניכר. לו סברו התובעות באמת ובתמים כי הנתבעים הפרו את פסק הדין – היה עליהן לפעול עם היוודע להן דבר ההפרה הנטענת. הסיבה בגינה התובעות פונות עכשיו לבית המשפט אינו אלא ניסיון נוסף למנוע נקיטת הליכי גביה נגדן.

חוסר תום לב

כאמור אחד התנאים לקבלתם של סעד הצהרתי וסעד זמני – ואלה שני הסעדים המבוקשים על ידי התובעות בתביעתן העיקרית ובבקשתם זו – הוא כי מבקש הסעד פונה לבית המשפט בתום לב וכאשר כפיו נקיות. חוסר תום ליבו וניקיון כפיו של המבקש סעד זמני משליכים הן על סיכוייה של הבקשה העיקרית, שהיא תביעה לסעד הצהרתי, ומכאן שגם על סיכויי ההליך ומאזן הנוחות בבקשתו נשוא הדיון למתן לסעד זמני.

בקשת התובעות – וכן תובענתם העיקרית למתן סעד הצהרתי – נגועות בחוסר תום לב. כאמור, התובעות ניהלו במשך זמן ארוך מאד ערעורי מס נגד המדינה, שבסופם מצא בית המשפט לדחותם, במתווה מוסכם. די בכך כדי להצביע על חוסר תום הלב שבניסיון התובעות לבטל את אותה הסכמה. כמו כן, התובעות לא גילו לבית המשפט כי הגישו בקשה לעיכוב ביצוע פסק הדין וזו נדחתה, ובכך העלימו עובדה חשובה מבית המשפט.

יתר על כן, ביום 22/12/20 נעשתה על ידי עו"ד יאנה ברויטמן, בעלת המניות והמנהלת של התובעות, פניה אישית לבית המשפט, שבה ביקשה דחיה נוספת של מועד כניסה לתוקף של פסק הדין. כל אותה העת לא עלתה כל טענה בדבר תקפות ההסכמה ופסק הדין שניתן בעקבותיה. לאחר שכשלו כל המאמצים לעכב את ביצועו של פסק הדין, והתובעות החליפה עורכי דין, הוגשה תביעה זו בחודש מרץ 2021 חודשים רבים אחרי מתן פסק הדין ושידור השומה. נראה שהתובעות חיפשה תירוץ כלשהו

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 16210-03-21 י.ב. שיא משאבים בע"מ ואח' נ' אגף מס הכנסה מסוי ומקרקעין - רחובות ואח'

תיק חיצוני:

על מנת לעכב את ביצוע פסק הדין וכך יש לראות את הבקשה דנן לסעד זמני ולתובענה כולה שסיכוייה כאמור נמוכים מאד.

התייחסות לטענות נוספות של התובעות

באשר לשאר הטענות שהעלתה התובעת ראיתי לאמץ את עמדת הנתבעת. כך למשל התובעות טוענות בסעיף 6 לבקשה כי סעיף 28 לחוק הגברת האכיפה של דיני העבודה, התשע"ב-2011 (להלן: החוק להגברת האכיפה) מטיל חובה על הרשויות המקומיות להביא בחשבון את ההיטל המוטל על העסקת עובדים זרים. טענה זו מתעלמת מחוזר מנכ"ל משרד הפנים 2/2011 מתאריך 5.4.11 במסגרתו נאסר על רשויות מקומיות להעסיק עובדים זרים. בהליך אחר שנקטה התובעת והתנהל בבית המשפט לעניינים מינהליים בירושלים, עת"ס 28275-09-18 י.ב. שיא משאבים נ' משרד האוצר, פס' 41 (נבו, 17.4.19) (ערעור שהוגש לבית המשפט העליון נדחה בתאריך 11.5.20 לאחר שהמערערת קיבלה את המלצתו: עע"ס 3595/19):

"קשה להלום אף את דרך הילוכה של העותרת [התובעת 1 – א"ס] ושל החברה הקשורה בה [התובעת 2 – א"ס], שמצד אחד מעסיקות מבקשי מקלט במסגרת ההתקשרות בין לבין הרשויות המקומיות, בידען כי נקבע שהרשויות המקומיות אינן אמורות לעשות כן ומן הצד האחר מלינות על העסקה זו ודורשות לכלול את ההיטל בין רכיבי השכר השונים. העותרת אינה חייבת להעסיק עובדים שהיא יודעת שהעסקתם על ידי הרשויות המקומיות מנוגדת להוראות התכ"ס, להחלטות הממשלה ולפסק הדין ואין בכך שהיא עושה כן כדי להצדיק את הכללת ההיטל בין רכיבי השכר". התובעות מציינות בסעיף 7 לבקשה כי הוגשה על ידי התובעת 1 עתירה לבג"ץ, בג"ץ 32/20 י.ב. שיא משאבים נ' שר העבודה, במסגרתה עתרה כי תיקבענה תקנות לפי סעיף 28(ב) בחוק להגברת האכיפה. אין כל קשר בין התקנות הנזכרות שתיקבענה בעתיד לבין ענייננו שמתייחס לחובות מס חלוטים לשנות מס 2008-2013 בעניינה של התובעת 1, ושנות המס 2010-2015 בעניינה של התובעת 2.

בסעיף 15 לבקשה טוענות התובעות כי ב"כ הנתבעות "הדגיש כי בבוא העת" – כלשון – התובעות תוכלנה "לעכב את ביצוע פסה"ד", ומפנות בהקשר זה לפרוטוקול, מלפני כשלוש שנים, מתאריך 8.5.18. כנלמד מלשון הדברים כל שנאמר על ידי ב"כ המשיב הוא שניתן יהיה לבקש לעכב את פסק הדין. מה גם, שעכוב ביצוע מטיבו או עד למועד בו פסק הדין הופך לחלוט. בענייננו, פסק הדין הפך לחלוט זה מכבר.

התובעות טוענות בסעיף 20 בבקשתן כי בישיבה שהתקיימה בתאריך 7.7.20 התנהל בין הצדדים דין ודברים מחוץ לפרוטוקול "לאחר שהחל שלב הראיות" ביחס לחלק מהתיקים. הצגת הדברים אינה נכונה. למעט ביחס לערעור המאוחר שהוגש בינואר 20', התקיימה הישיבה הנזכרת, בעת שהצדדים המתינו לפסק דין לאחר שהוגשו הסיכומים. סביר ביותר שפסק הדין היה ניתן בפגרה באופן שלקראת סיומה בתחילת ספטמבר היו פסקי הדין ניתנים כך שהאמור בסעיף 22 בבקשתן, כי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"א 16210-03-21 י.ב. שיא משאבים בע"מ ואח' נ' אגף מס הכנסה מסוי ומקרקעין - רחובות ואח'

תיק חיצוני:

ערעורי המס היו מתנהלים עוד במשך חודשים ארוכים אינה נכונה. הצדדים ביקשו לצרף להסכמה תיק נוסף שידון בפני כב' השופט גורמן הריחו תיק מס' 35261-02-20 שהדיון בו היה בשלבים הראשונים. אך פסק הדין בתיקים שנדונו בפני מותב זה היו ניתנים בהקדם. והרבה לפני חודש דצמבר 20 כך שברור מדוע התובעים הפיקו רווח מהפשרה שנתנה להם, לפי הערכתי ארכה של כארבעה חודשים מחודש ספטמבר עד דצמבר ועד בכלל.

התובעות טוענות בסעיף 30 לבקשה כי מאחר שפסק הדין נכנס לתוקפו בתאריך 30.12.20 לא הייתה קיימת כל שומה, ולמעשה טרם למועד הנזכר גם לא היה פסק דין. טענת התובעות איננה נכונה. כמפורט לעיל, משניתן פסק דין – הריחו קיים. כמו כן, השומה הייתה קיימת עוד לפני שניתן פסק הדין. פסק הדין שניתן לא יצר שומה, אלא אישר את השומות שנקבעו על ידי הנתבעות (ראו בהקשר זה סעיף 156 בפקודה). כאשר ניתן פסק הדין בתאריך 7.7.20 הוא אישר את השומות, וממילא לא הייתה כל מניעה לעדכן זאת בתיק הנישום המתנהל במערכת הממוחשבת של רשות המיסים (שע"ם).

מתגובת המשיבה עולה שהתובעות עצמן פרסמו את דבר קיומו של פסק הדין בתאריך 17.12.20 במסגרת "בקשה מטעם התובעות לקביעת דיון בתיק (המאוחד)" ת"א 37904-10-18 י.ב. שיא משאבים נ' עיריית תל אביב ואח' (ושלושה תיקים קשורים) (יצוין כי גם עיריית רעננה נמנית עם הנתבעות).

התוצאה היא שהבקשה נדחת.

המבקשות תשלמנה למשיבה הוצאות ושכר טרחת עו"ד בשיעור של 15,000 ₪ סכום זה יהיה צמוד למדד וישא ריבית חוקית מהיום ועד לתשלומו המלא בפועל. ניתן לפרסם את ההחלטה ניתנה היום, א' טבת תשפ"ב, 05 דצמבר 2021, בהעדר הצדדים.

א/חיקם סטולר

אחיקם סטולר, שופט, סגן הנשיאה

